

Nils Bjørk, Inkognitogt. 86, 0295 Oslo. Tlf. 19451995

Kopi

Herr riksadvokat Georg Fredrik Rieber-Mohn,
Oslo.

Februar 1995

Manglende tillit til landets politikere og rettsvesenet. Verdens største justismord begått i et demokrati i fredstid. **Demokratiet er Norge.**

Norsk rettsvesen taper stadig terreng når det gjelder tillit og respekt, noe som også er tilfelle for våre politikere. Dette er dypt beklagelig, men også forståelig. De mange vilkårlige dommer som blir avsagt, og de mange dommer hvor baker rettes for smed viser at vårt rettsvesen er fullstendig på ville veier.

Årsaken til denne beklagelige utvikling må vi sannsynligvis tilbake til krigs/etterkrigstiden for å finne.

Den suverene forakt for Grunnloven, for norsk lov og rett samt for folkeretten som både våre politikere og mange av våre jurister utviste først da de laget Landsvikanordningen og siden da de praktiserte den etter at krigen var slutt. I tillegg til brudd på foran nevnte lover har juristene også brutt juristløftet. Disse grove brudd på lover og regler var nødt til å få følger. Mange mener at det må og bør gjøres noe for å bringe rettsvesenet tilbake til gode gamle tradisjoner. Ettersom jeg har hørt angående rettsavgjørelser fra før krigen var hovedingrediensen i en rettsavgjørelse VETT ispedd nødvendig juss, i hele etterkrigstida har trenden vært at hovedingrediensen er juss ispedd tøv og tull og minst vett. Tore Sandberg sa det slik i forbindelse med Per Liland saken: "Lagmannsretten har endelig tatt til vett". Likeledes skrev en dagsavis nylig om den vilkårlighet som preger mange rettsavgjørelser.

Når våre politikere begår så grove forbrytelser som det de har gjort i forbindelse med landsvikoppgjøret så er det fordi de ofte ikke anerkjenner konsekvensene av de lover de vedtar, og det ser ut som at de heller ikke føler ansvar overfor landets innbyggere.

At en stor del av landets jurister så totalt lar seg bruke er en katastrofe for landet

De fleste av Norges befolkning trodde at da kapitulasjonen var et faktum så skulle freden gjøre sitt inntog, men den gang ei. Startskuddet for hekseprosessene var allerede avfyrt. Det krydde av heimefront, motstandsfolk, folk med god "nasjonal holdning", og politi og lensmenn over hele landet, de arresterte villig vekk NS folk, Røde Kors søstre og Frontkjempere pluss endel andre. Hevnens time var kommet, hva som egentlig skulle hevnes var det ikke mange som visste. Angiveri ble i stor grad benyttet både for å få alle disse "Farlige forbryterne" buret inn og senere for at straffene skulle bli størst mulig.

Forferdelige metoder i fangebehandling som tyskerne ble beskyldt for å ha brukt ble nå tatt i bruk av "Gode nordmenn" med god "nasjonal holdning", og de norske polititropper var også til god hjelp. **Dette skjedde i fredstid.**

For å skape enda større hets enn allerede gjort gjennom hele krigstida mot "Landsvikerne" var Statistisk Sentralbyrå engasjert for å finne ut hvor mange som var tidligere straffet, men det var ingen forbrytere, så dette forsøket falt i fisk. Senere forsøkte myndighetene seg med IQ test på fangene for å kunne hevde at de var psykisk underutviklet, dette slo også feil, fangene hadde en IQ langt over de de var sammenlignet med.

Høsten 1945 startet så rettsakene. Nå ble de Provisoriske anordninger med tilbakevirkende kraft tatt i bruk. Det ble brukt gale lovanvendelser og feil rettergangsordning, forsvarerne var ikke forsvarere i ordets rette betydning, og inntil 8 mann kunne få sin sak avgjort på en og samme dag. Det ble brukt alle slags midler for å sverte de tiltalte mest mulig. Dommene gikk ut på tvangsarbeide, inndragning og bøter samt fradømmelse av borgerlige rettigheter, de skulle ikke ha reelle muligheter til å klare seg. Det viser seg i ettertid at mange av de dømte har fått utenomrettslige dommer i og med at det er laget lover som fratar disse rettigheter som andre norske borgere har.

I følge mine analyser har 98% av de dømte klart seg meget bra på tross av straff, hetsing og bortvisning fra arbeidsplasser, samt hetsing og sjikanering gjennom media, både presse, TV og radio. For å skape troverdighet om Landsvikoppgjøret er en historiker blitt forfremmet til professor for å lyge litt her og fortie litt der. En jurist ble forfremmet til professor for å forsvare Landsvikoppgjøret, noe han kom meget dårlig ifra.

På grunn av forrannevnte er nå store deler av det norske folk blitt skadelidende. Det er skapt et motsetningsforhold i folket som er helt forferdelig, i stedet for at det etter som tiden gikk skulle jevne seg ut og bli normale forhold er det blitt bare værre og værre. Når det er slik er det takket være våre politikere og media. Media er stadig opptatt av å skryte og å fremheve de seirende, mens de som tapte sjikaneres på det groveste, og med myndighetenes velsignelse.

Jeg er i den heldige stilling at jeg opp gjennom årene har hatt både den fornøyelse og den glede å lære endel NS folk å kjenne. Meget bra mennesker alle sammen. Etter som jeg har forstått gjorde de en hederlig innsats for landet under krigen, forholdene tatt i betraktning. De har også i etterkrigstiden gjort god nytte for seg, og de har langt fra ligget samfunnet til byrde. Jeg har også hatt den samme fornøyelse og den samme glede å bli kjent med mange Frontkjempere, alle kjekke og staute karer, og som jeg føler stolthet over å kjenne. I sin fedrelandskjærlighet var mange av dem med og slåss for fedrelandet mot tyskerne, senere meldte de seg frivillig og også her med livet som innsats. Hvis Media øyner en sjangse til hets blir sjangsen utnyttet med **store overskrifter**. Av norske myndigheter blei de til og med nektet å sette opp en **bauta** over sine falne kamerater.

Norske myndigheter befinner seg på et utrolig lavt nivå med hensyn til NS folk, Røde Kors søstre og Frontkjempere.

Flesteparten av de mennesker jeg omgås til daglig tilhørte den "riktige siden", altså seierherrene. Jeg blir mere og mere imponert over mange av disse menneskene og deres fenomenale intoleranse og ofte deres evne til misunnelse.

Det er jo ganske eiendommelig at nettopp seierherrene er så intolerant og ikke taperne. Det ville vært mere naturlig om det var omvendt.

Bevares det finnes skikkelige mennesker blant dem, mennesker med høy toleransegrense på lik linje med taperne, men de aller fleste tør ikke å ta standpunkt av redsel for å bli sjikanert som Nazister.

I de senere år har både jeg og andre kunnet konstatere at flere og flere unge har begynt å interessere seg for 2. Verdenskrig på grunn av tvil om sannhetsgehalten i den offentlige versjon av historien.

Det er proklamert frigjøringsjubileum til våren. Det er 50 år siden 2. Verdenskrig var slutt, og det er det god grunn til å feire, men frigjøring når vi vet at ca. 500 000 mennesker i Norge blei rammet av en katastrofe av hevnlystne "gode nordmenn" med god "nasjonal holdning". Det blei arrestasjoner over en lav sko, og det blei opprettet leirer over hele landet hvor disse "landsvikerne" blei plassert og behandlet etter beste oppskrift fra tyske fangeleire. 95 000 blei anklaget for landsvik, og ca. 50 000 blei dømt. Dermed var **Verdens største justismord et faktum**.

Mange blei merket for livet på grunn av arrestasjonen, behandlingen både i og utenfor fangeleirene samt den forsmedelse å bli behandlet slik etter å ha gjort sitt beste for bygda eller byen.

Gjennom flere år har vi vært vitne til at det å rømme til Sverige var en god grunn til å få medalje. Likedan blei mordere og sabotører hedret og dekorert, i stedet for å bli tiltalt og straffet. De mord og den sabotasje som blei utført hadde ingen betydning for krigens utfall. En kan heller ikke unngå å legge merke til hvordan Media fabrikerer bevis for å forsvare de forbrytelser begått av de forskjellige motstandsgrupper under krigen.

Du innrømmet i går at det var begått justismord i Lilandsaken, men, fortsetter du "det var ikke gjort noen feil fra aktørenes side. Videre tror Du ikke at tilliten til rettsvesenet er svekket. Ved den gjennomgåelse av saken som vi har fått se, er det påvist flere feil fra etterforskernes side og jeg kan forsikre deg om at tilliten er enda mere og betydelig svekket.

Dagens situasjon i Norge: Lite penger til syke og eldreomsorg, svindel, ran, tyveri og uærlighet, mord og selvmord er faste innslag i dagens nyheter.

Politiet får ikke nok penger slik at de kan gjøre en skikkelig jobb.

En kjent journalist og skribent, som var i Sverige og England under krigen, sa i en samtale for få år siden: "Det var ikke et slikt Norge vi kjempet for"...

For landets ve og vel, det beste Du nå kan gjøre for å vinne tilbake i et hvert fall en del av den tapte tillit er å gjøre noe positivt i oppklaringen av **Verdens største justismord**. Det burde ikke være noe stort problem. Jeg er overbevist om at Du vil få all nødvendig hjelp hos Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, Postboks 3239 ELISENBERG, 0208 Oslo.

Ærbødigst



Nils Bjørk